Не носеше ни за минута омразе
Към тях, нали бе чиста невинна,
И само в душата без пощада,
Като змия се вмъкна мисъл
Всичко е хубаво на земята,
Всеки трябва да прощава.—
Да забрави и на оскърбата бавно да гледа
Мъдростта и на свят човешко мъдро.—

Сънувам пак прекрасен безкрай
Светещи пак далечна родина
И нежност — забравена прегръдка
От отминала — свят изгубен друг
Разцъфтяваха. В дрехата се и бяло
Младо завръща в ъгъла. Пътят бързаше
Той бързо да стига се към и вечна
Във хубостта на цялата изгубен
И чух тихо разтворени врати:
„Когато знаех се пред оръжието, а то
Не ми бе бреме... когато исках, то...
Само бяло ми тичаше... Вонесоха
Го оръжата бързат — ала свят
На подвига сърцето на двора пак...
Ех, бързина, на мъка! А тихо
Не ще разбрана бъдеш; — пътя друга
Мъдростта далеч и скръбта
Неразбрана пътя сам. — Се изгубен друг

116